

Eleonora Winckel behoorde tot die gelukkige wezens, die in alle kringen op hun plaats zijn, stil hun weg gaan zonder de aandacht te trekken, met onvermoeiden ijver doende wat hun hand vindt om te doen. Zij was twee en veertig jaar oud geworden, zonder dat men er ooit over dacht, haar een oude vrijster te noemen of over den schouder aan te zien. Voor haar veel jongeren broeder, was zij steeds meer een zorgende moeder dan zuster geweest en met spaarzaamheid en overleg was zij altijd buiten geldelijke zorgen gebleven. Wel zond Joost haar, toen hij het missen kon, van tijd tot tijd geld, maar dit werd getrouw op de spaarbank geplaatst of in effectjes verwisseld. Haar hoogste ideaal was, later als Joost nog eens trouwde, met hem in dezelfde stad te wonen, of, zoo hij alleen bleef, bij hem in huis. Al wat zij van het leven hoopte, bond zich te zamen met zijn toekomst en geluk. En nu was dat alles op eenmaal den bodem ingeslagen. Joost naar Indië voor lange jaren, vernederd en ongelukkig.

Na het bezoek van den heer Van Bergen, was haar moed toch wel een weinig herleefd. Te weten dat Joost in zijn eer hersteld was en men moeite deed hem in het vaderland terug te brengen, waar een liefhebbend meisjeshart hem tegenklopte, was te troostvol om er zich niet aan vast te klampen.

De kennismaking met de dames Van Bergen verschafte haar een waar genot. Zoodra zij zich liet aanmelden, kwam mevrouw, die met man en dochter den vorigen dag thuis gekomen en nog niet geheel van den schrik hersteld was, haar zelve met uitgestoken handen te gemoet en geraakte zoo van streek, dat de goede Nora zich aanstonds geroepen gevoelde, de zenuwachtige vrouw met vriendelijke woorden gerust te stellen en tot kalmte te brengen. En Albertine stal aanstonds haar zusterhart, toen zij haar onder blozen en glimlachen, haar liefde voor Joost bekende en haar meedeelde, hoe zij hem die bekentenis als met list en geweld had ontlokt. Met een schat van liefderijke gevoelens en vertrouwen keerde zij naar haar sombere omgeving terug, en de band van gehechtheid tusschen haar en deze nieuwe vriendin gesloten, sterkte allen om den tijd van spanning en angstig wachten en hopen met geduld door te komen.

Eindelijk kwam er bericht van Joost; eerst een kort briefje aan zijn zuster, en toen een reeks lange brieven aan mijnheer en mevrouw Van Bergen en Albertine. Wat waren ze welkom, die woorden van warme opgetogenheid en teedere beschroomde liefde. Hoe werden zij gelezen en herlezen en wie zal het wagen weer te geven, wat er in het hart van den rechtschapen jongen man omging, terwijl hij ze schreef, in het bewustzijn, dat uit al zijn leed het groote geluk geboren was, dat hem vroeger steeds zoo ver boven zijn bereik had toegeschenen!

Maar toch gebeurde het, zooals Eleonora voorspeld had; hij kwam niet terug. Een vrijwillig aangegane, eerlijke verbintenis willekeurig verbreken, tot eigen voordeel of genot, dat kon hij niet. Zijn superieuren, die reeds spoedig hadden ontdekt, welk een schat aan werkzaamheid en stiptheid zij in hem bezaten, toonden hem zooveel sympathie en vertrouwen, dat het hem